

kunne blive; men det er dog ingenlunde, synes mig, hvad man kan berolige sig ved i denne Henseende; thi det er jo saa langt fra, som det synes mig, at den høitærede Justitsminister sagde, at der ved denne Lov vil blive Genhed i Behandlingen af disse Sager, at jeg formoder tværtimod, at man ikke kan tænke sig nogen større Ueenshed end den, der vil komme frem i de forskjellige Jurisdictioner i Henseende til, hvad der erklæres for Dyrplageri, da det jo efter den ærede Ministers Billie ene skal komme an paa det individuelle Skjøn hos Politimesteren. Er det altsaa vist, at vi have og fremdeles ville faae Politimestere med de allermeest forskjellige Skjøn og med de allermeest forskjellige Skjønsevner, saa kan det vistnok ikke bevies, at der vil være en forbausende Forskjel paa, hvad der i de forskjellige Byer og Districter stemples til Dyrplageri og straffes derefter. Det er unægteligt, at, forsaavidt en saadan Lov kan modtage nogen Forbedring, da er det en Forbedring, at Udvalget har udeladt det „n a v n l i g“, der forudsatte strafværdigt Dyrplageri ogsaa uden raa og grusom Mishandling, men, naar man tænker sig Virkningen af en saadan Lov, saa er det dog langt fra, at man derved kan være beroliget, fordi, hvilket jeg allerede anmærkede første Gang, og som det synes man slet ikke vil lægge Mærke til, at alle saadanne Udtryk, som raa og grusom Mishandling, gaae bestandigt paa, hvad vi maae kalde saaledes, øvet af Mennesker i mod Mennesker, og det taaler paa ingen mulig Maade at anvendes i vort Forhold til Dyrene, da det jo er meget rigtigt, som Udvalget har anmærket i sin Betænkning, at, naar Talen skal blive om Straf for hvad man kalder Dyrplageri, saa maa derved slet ikke tænkes paa hvilken Plage eller hvilken Grad af Plage der tilføies Dyret, men kun tænkes paa, hvad Indtryk det gjør paa den menneskelige Følelse; men det var ogsaa, som jeg har anmærket, det Gnefte, der kunde gjøre Loven taalelig, at der blev indsat Ordet „offentlig“, thi ellers falder ogsaa dette bort, der kunde være et Elags Beskyttelse, nemlig den offentlige Mening, saaledes, at det kun var derefter, at Politimesteren udøvede en vis Ase. For at gjøre det tydeligt ved et Exempel, hvorlidet det kan sikre os,

at man siger, at det skal være raa og grusom Behandling eller oprørende, saa vil jeg nævne et Tilfælde, som vist Ingen vil nægte meget let vil kunne finde Sted, nemlig, at en ung Politimester, opdragen, som saamange af dem jo ere, her i Kjøbenhavn, mellem Bøger og sine Folk, kan komme f. Ex. over til Jylland; han vil da i Almindelighed finde en meget mildere Omgang med Huusdyr, end man sædvanlig finder i Sjælland, for det er jo saaledes Jydens gode gamle Ordsprog, at Dyrene have ingen Gud uden Menneskene, men som derfor netop gjør, at der skulde ikke være saadan borgerlig Straf i Henseende til Dyrene; jeg tænker mig nu, at han, medens han er ny i Tøiet og har nogen Iver for at sætte den Lov i Kraft, vil tage sig tagt for, at det ikke skal blive, som Ministeren har frygtet, naar der kommer dette ind om grusom Behandling, at der skulde blive for Gaa tiltalte for en saadan Forbrydelse, at han da i en Rundreise blev opmærksom paa, hvad han jo ikke vel kunde undgaae at bemærke, f. Ex. det, man gjør over hele Landet paa en vis Tid af Aaret, at forvandle Diner til Galte, og der er jo ingen Tvivl om, at, betragter man de Umælende som sin Næste, da maa man kalde det en forstrækkelig raa og grusom, ret oprørende Mishandling, saa at der selv efter disse stærke Ord i Loven vilde blive en gruelig Mængde Forbrydere. Et imidlertid, hvad jeg vil sætte, at Politimesteren fandt, de blev alt for mange paa een Gang, til strax at skride ind, saa mener jeg, at det vilde være ganske rimeligt, at han enten sammenkaldte Dyrplagerne i sin Jurisdiction, eller han gjorde en Forespørgsel til det veterinaire Sundhedsraad, hvorvidt det kunde gaae ind under Lovens Begreb om raa og grusom Behandling, og jeg forestiller mig, at, naar Raaet havde taget denne Sag under Overveelse, saa vilde det rimeligvis svare, at det vist ikke kunde nægtes, at en saadan meget smertefuld Operation maatte komme ind derunder, naar den ikke blev foretagen af videnskabelige og lægekundige Mænd eller under deres Tilsyn, saa at, skulde det undgaaes at reise en forstrækkelig Mængde Politiesager i Anledning af dette lige saa almindelige som mislige Forhold, da maatte vi ibetmindste faae en Dvagsalverlov